

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně **S. O.**, zast. Mgr. Marošem Matiaškem, LLM, advokátem se sídlem Rumunská 22/28, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2013, č.j. OAM-295/ZA-P08-P07-2013, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím shledal žalovaný žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že se jedná o druhou žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a protože neuvedla žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly nové meritorní posouzení její žádosti, byly shledány podmínky pro aplikaci ustanovení § 10a písm. e) a § 25 písm.

i) zákona o azylu. Dále žalovaný po stručné rekapitulaci předchozí žádosti, která byla rozhodnutím žalovaného ze dne 24.5.2010 zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, konstatoval, že již v rámci řízení o této první žádosti objektivně posoudil veškeré žalobkyní uváděné důvody odchodu z vlasti, svou argumentaci podložil dostupnými informacemi o zemi původu, ať už co do obecné bezpečnostní situace v Nigérii, tak i z hlediska individuálního posouzení případu žalobkyně. Dospěl přitom k závěru o nesplnění podmínek pro udělení jakéhokoliv typu mezinárodní ochrany žalobkyni. K žalobkyní uváděným skutečnostem v opakované žádosti ze dne 12.9.2013 žalovaný konstatoval, že jsou zcela totožné s předchozí žádostí, tj. snaha o legalizaci pobytu poté, co žalobkyni nebyl udělen pobyt na základě evidentně účelově uzavřeného manželství s občanem ČR a tvrzení, že ve vlasti již nemá žádné rodinné příslušníky. Neuvedla tedy žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů jejího odchodu z vlasti a obav z návratu do vlasti. Dále uvedl, že z všeobecně dostupných informací je mu známo, že v zemi původu žalobkyně nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla nyní založit opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Toto rozhodnutí napadla žalobkyně včas podanou žalobou, v níž namítala, že byla v předcházejícím řízení zkrácena na svých právech. Dle jejího názoru žalovaný v předchozím řízení porušil § 3 zákona č. 500/2004, správní řád (dále jen „správní řád“), § 25, § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. V doplnění žaloby právním zástupcem žalobkyně uvedla, že správní orgán nezjistil stav věci způsobem, o kterém nejsou důvodné pochybnosti a pochybil, když řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil pro shledanou nepřípustnost dle § 10a písm. e) zákona o azylu. Namítá dlouhodobě neuspokojivou bezpečnostní situaci v Nigérii, kde dochází k nábožensky motivovaným vraždám, bombovým útokům, jež má na svědomí především radikální islamistická teroristická sekta Boko Haram, která usiluje o vytvoření muslimského státu, založeného na striktním výkladu práva šaría. Vytýká žalovanému, že opomíjí skutečnost, že počátkem roku 2014 došlo v Nigérii opět k eskalaci násilí, bylo zabito více než 600 lidí a nejpravděpodobnějšími pachateli jsou příslušníci Boko Haram (zpráva Amnesty International z 28. února 2014). Vzhledem k tomu, že žalobkyně je křesťanského vyznání, má důvodnou obavu z nábožensky motivovaných útoků vůči své osobě, před nimiž nigerijské bezpečnostní složky nedokáží křesťany efektivně chránit. Její rodiče, kteří působili jako kazatelé, byli islamistickými extremisty zavražděni a návrat do země by pro ni měl po psychické stránce nepříznivý dopad. Dále žalobkyně namítá velmi nízký standard ochrany lidských práv v Nigérii. Má za to, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b), protože je křesťanského vyznání a v případě návratu do vlasti jí hrozí stejný osud, jaký postihl její rodiče. Žalobkyně je názoru, že pokud správní orgán neshledal dostatečné důvody pro udělení azylu, měl rozhodnout alespoň o udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. V jejím případě spočívá hrozící vážná újma v ohrožení života z náboženských důvodů. Má za to, že neposkytnutím mezinárodní ochrany se žalovaný dopouští porušení zásady non-refoulement. Konečně žalobkyně namítá, že nucený návrat do Nigérie by pro ni představoval výrazný zásah do soukromého a rodinného života, který nyní realizuje na území ČR, kde v současnosti

žije se svým přítelem, s nímž chce založit rodinu. V České republice si již vytvořila potřebné zázemí, které naopak ve státě jejího původu chybí. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel její oprávněnost, odkázal na obsah správního spisu a vydané rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že žalobkyně opakovaně žádá, o mezinárodní ochranu, aniž by uvedla nové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez jejího zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. K žalobním námitkám uvedl, že žalobkyně v případě své nynější žádosti uvádí zcela stejné důvody pro udělení mezinárodní ochrany jako v průběhu správního řízení o první žádosti, tj. že jí bylo odebráno vízum a získáním některé z forem mezinárodní ochrany si chce legalizovat pobyt v ČR. Dále opět namítá neutěšenou rodinnou situaci v zemi původu. Ani námitka bezpečnostní situace v zemi původu neobstojí vzhledem k tomu, že v Nigérii nedošlo k takovým změnám, které by odůvodňovaly opětovné posouzení žádosti žalobkyně. Žalovaný opětovně připomněl, že žalobkyně má možnost využít vnitřního přesídlení v rámci své vlasti. Žalobkyně zemi původu neopustila z azylově relevantních důvodů, ale proto, že následovala do ČR svého českého manžela, nelze tedy shledat naplnění § 12 písm. b), tak jak je namítáno v žalobě. Námitka neudělení doplňkové ochrany je podle žalovaného rovněž irelevantní, neboť ohrožení života z náboženských důvodů nelze mít v případě žalobkyně za novou skutečnost, která jí nebyla známa v předchozím řízení ve smyslu § 10a písm. e). Uvedl, že během pohovoru v prvním řízení žalobkyně žádné konkrétní obavy související se svou vírou neuvedla. Žalovaný odkázal na rozhodnutí NSS sp. zn. 3 Azs 303/2004 ze dne 21. 7. 2005, dle kterého „*Skutečnost, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, a jsou v mnoha případech pošlapávána lidská práva, neznámá, že kterýkoli občan této země je k takovému negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven. Pokud pak žalobce žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů vystaven není, nebo takové skutečnosti ani netvrdí, nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu*“. K namítanému soukromému a rodinnému životu žalovaný podotkl, že v žádosti žalobkyně uvedla, že by chtěla v ČR žít se svým manželem a mít zde rodinný život, ačkoliv jejich sňatek byl správním orgánem shledán jako účelový, když v průběhu řízení o první žádosti vyšlo najevo, že s manželem nevedla společnou domácnost, ani neznala jeho přesnou adresu. V tomto směru odkázal na rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2011, sp. zn. 2 Azs 8/2011, kde se uvádí, že: „*Ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996, ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý, život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z jeho judikatury přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ESLP ze dne 6. 2. 2001, ve věci Bensaid*

proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98).“ Dále odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30.4.2002, sp. zn. 6 A 709/2001, kde je uvedeno, že azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána. Azyl je tedy pouze jednou z více možností, na základě kterých může cizinec pobývat na území ČR. Prostřednictvím azylové procedury však není možné obcházet zákon o pobytu cizinců a jeho instituty. Žádost žalobkyně dle žalovaného působí účelově, přičemž jediným opravdovým motivem jejího podání je legalizace pobytu na území ČR, které žalobkyně míní dosáhnout prostřednictvím azylové procedury. Shledal tak naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. e) zákona o azylu a § 25 písm. i) zákona o azylu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě rozhodl bez jednání za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobkyně v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy na výzvu krajského soudu zástupce žalobkyně nevyjádřil ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V přezkumném řízení soud vycházel z obsahu správního spisu, z něhož je zřejmé, že žalobkyně poprvé požádala o mezinárodní ochranu v ČR dne 5.5.2010, žalovaný rozhodnutím ze dne 24.5.2010 tuto žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Krajský soud v Brně rozsudkem č.j. 56 Az 73/2010-20 ze dne 28.12.2010 žalobu žalobkyně zamítl a Nejvyšší správní soud (dále také jen „NSS“) usnesením č.j. 2 Azs 10/2011-45 ze dne 10.8.2011 kasační stížnost žalobkyně odmítl pro nepřijatelnost.

V současné druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobkyně podala dne 12.9.2013, uvedla, že je národnosti Edo, křesťanského náboženského vyznání, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace. Ve vlasti již nikoho nemá, její rodiče (otec byl pastor) byli zabití kvůli válce mezi muslimy a křesťany (datum jejich úmrtí si nepamatuje). Z vlasti odjela 18.6.2009 za svým manželem, občanem ČR, za kterého se v Nigérii provdala v roce 2008. Její příbuzní se sňatkem nesouhlasili, a proto jí řekli, ať jde za manželem do ČR. V případě návratu se obává, že v Nigérii nebude v bezpečí, může být zabita. Dále uvedla, že o mezinárodní ochranu žádala v ČR již v roce 2010, řízení bylo ukončeno, bylo jí odebráno vízum a řečeno, že se musí vrátit do Nigérie. Vrátit se však nemůže, protože se obává zabití a nemá tam žádnou rodinu. ČR je pro ni cílovým státem, chtěla by pracovat jako kadeřnice a žít rodinným životem.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Nigérii.

Při posouzení případu žalobkyně vycházel žalovaný zejména z Výroční zprávy Human Rights Watch 2013 z ledna 2013, Výroční zprávy Amnesty International 2013 z května 2013, Zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2013- Nigérie z ledna 2013, ze Zprávy o zemi – Nigérie – MV Velké Británie ze dne 6.4.2013, Informace Velvyslanectví Nigérie v Praze ze dne 11.2.2013, Informace MZV ČR č.j. 109979/2013-LPTP ze dne 6.8.2013 a spisového materiálu k předchozí žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany z roku 2010. Žalobkyně při seznámení se s uvedenými podklady pro rozhodnutí dne 10.12.2013 nevznesla žádné námitky ani návrhy na jejich doplnění.

Krajský soud porovnal důvody současné žádosti žalobkyně s důvody, které uváděla v předchozím pravomocně ukončeném řízení (po uzavření manželství s občanem ČR jí nebyl povolen přechodný pobyt na území ČR, protože nežila s manželem ve společné domácnosti, žádost podala z důvodu legalizace svého pobytu, za další důvod označila skutečnost, že v Nigérii již nikoho nemá, všichni byli zabiti) a uzavírá, že žalobkyně v nově vedeném řízení neuvedla žádnou novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu. Žalovaný s odkazem na použité informační zdroje, které lze považovat za objektivní, aktuální a transparentní, hodnotí na straně 3-4 napadeného rozhodnutí bezpečnostní situaci v Nigérii i v souvislosti s útoky prováděnými teroristickou islamistickou skupinou Boko Haram v severní a centrální Nigérii (jak je poukazováno v doplnění žaloby). Žalovaný připouští, že bezpečnostní situace je v některých oblastech Nigérie i nadále složitá, nicméně vzhledem k velikosti tohoto státu se jeví jako vhodné řešení vnitřní přesídlení do jiné části Nigérie. Podle informace MZV ČR ze dne 6.8.2013 Nigérie nepostihuje navrátní se občany, kteří se v zahraničí pokusili získat mezinárodní ochranu. Soud s ohledem na hlavní motiv podané žádosti, kterou je legalizace pobytu, připomíná a opakuje, že pro úpravu pobytu cizinců slouží zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, k takovému účelu pak nelze zneužívat azylovou proceduru, jak již opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud (např. rozsudek ze dne 24.2. 2005, č.j. 2 Azs 216/2004-60, dostupný na www.nssoud.cz).

Podle krajského soudu žalobkyně v novém řízení neuvedla žádnou novou azylově relevantní skutečnost, která by nebyla předmětem zkoumání její žádosti o udělení mezinárodní ochrany již v předchozím řízení. V žalobě tvrzené ohrožení života z náboženských důvodů nelze považovat v případě žalobkyně za novou skutečnost, která jí nebyla známa v předchozím řízení ve smyslu § 10a písm. e). V prvním řízení žalobkyně žádné konkrétní obavy související se svou vírou neuvedla a neuvedla je ani v současné žádosti. Poprvé je tato skutečnost zmíněna až v žalobě a soud ji hodnotí jako účelovou. Soud dále konstatuje, že v žalobě namítaný nízký standard ochrany lidských práv v Nigérii nespadá pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu dle § 12, rovněž není důvodem pro udělení azylu dle § 14 či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Z azylového příběhu žalobkyně je zřejmé, že zemi původu opustila proto, že následovala svého českého manžela do ČR. Vlast tedy neopustila pro některý z azylově relevantních důvodů. K namítanému zásahu do soukromého a rodinného života soud nad rámec judikatury citované ve vyjádření k žalobě odkazuje na jiná rozhodnutí NSS, jmenovitě na rozhodnutí č.j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15.10.2003 či č.j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28. 4. 2011, v nichž se uvádí, že existenci rodinných vazeb na území ČR nelze považovat za důvod pro udělení

azylu z humanitárních důvodů ani pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

Na opakované žádosti, kdy jsou uváděny tytéž důvody jejich podání, pamatuje zákon o azylu v § 10a písm. e). Nepřípustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany a s tím související možnost zastavení řízení řeší ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu, podle kterého se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Dospěje-li správní orgán porovnáním důvodů uvedených v opakované žádosti téhož žadatele o udělení mezinárodní ochrany ke zjištění, že se jedná o tytéž skutečnosti, které byly hodnoceny v souvislosti se žádostí dříve uplatněnou, je závěr o nepřípustnosti nové žádosti v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu. Následné zastavení řízení o takovéto žádosti za použití § 25 písm. i) zákona o azylu je za zjištěných okolností případu postup, který má oporu v zákonné úpravě.

Krajský soud se při posuzování současné žádosti žalobkyně ze dne 12.9.2013 plně ztotožnil se závěry i procesním postupem, které učinil žalovaný, rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 18. září 2014

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně